

til at foretage sådanne forsøg, kan der være et behov for, at dyreforsøgsudvalget har mulighed for at føre tilsyn med sådan virksomhed. Det nuværende dyreforsøgsudvalg har således oplyst, at det i sin virksomhed under besigtigelsen hos personer og virksomheder, der har dyreforsøgstilladelse, kommer ud for, at disse også driver forsøg af den karakter, der ikke kræver tilladelse. Forsøgsudvalget har fundet det ønskværdigt samtidig at kunne påse sådanne dyrs forsvarlige pasning. Man har derfor fundet det rigtigst at udvide området for visse af lovens beskyttelsesregler til at omfatte sådan virksomhed.

Til § 2.

Bestemmelsen indeholder nærmere krav af faglig art til den, der kan få tilladelse til at foretage dyreforsøg.

Udtrykket „andre fagligt uddannede personer“ i den gældende lovs § 1, stk. 1, nr. 2, erstattes med „personer, der efter deres uddannelse og stilling må antages at kunne sikre, at forsøgene udføres på forsvarlig måde“. Den foreslåede formulering er udtryk for, at udvalget i hvert enkelt tilfælde må skønne over ansøgerens egnethed.

Tilladelse kan kun gives til navngivne personer. Herved identificeres den, der har ansvaret for at forsøgene finder sted på rette måde, og som skal føre journalen over forsøgene. Om adgangen til at lade forsøgene udføre af andre henvises til forslagets § 5.

Til § 3.

Det skal fremgå af tilladelsen, i hvilket institut eller i hvilken virksomhed forsøgene kan foretages.

Tilladelsen kan endvidere begrænses til visse arter af dyr og typer af forsøg. For så vidt angår angivelsen af arter af dyr vil en bredere beskrivelse af dyrearter, f. eks. „gnavere“, være tilstrækkeligt. Med hensyn til beskrivelsen af forsøgets art vil f. eks. en angivelse af, at det drejer sig om toxicologiske forsøg, være tilstrækkelig.

Der kan endelig i tilladelsen fastsættes vilkår såvel om dyrenes anvendelse som om deres opstilling og pasning.

Disse krav tjener også til at beskytte dyrene og muliggør samtidig den efterfølgende kontrol med, at forsøgene finder sted lovligt.

Til § 4.

Tilladelserne foreslås begrænset i tid, således at de ikke kan gives for længere tid end 5 år ad gangen. 5-årsgrænsen er alene maksimumsgrænse. Hvor forholdene taler derfor, kan tilladelsen gives for en kortere periode. Dette kan f. eks. være aktuelt, hvis

tilladelse alene søges med henblik på en bestemt afgrænset forsøgsrække.

Til § 5.

Bestemmelsen indeholder regler om, i hvilket omfang den, der har tilladelse efter loven, kan overlade det til andre at udføre forsøgene. Bestemmelser herom findes i den gældende lov i § 1, stk. 3, og stk. 4. Bestemmelsen er i den foreslåede formulering ens for universitetsinstitutterne og andre, der har tilladelse efter loven. Der stilles krav dels om, at de personer, som det overlades at udføre forsøgene, er under ledelse og tilsyn af den, der har tilladelsen, dels om at de pågældende har den fornødne faglige uddannelse. Kravet til uddannelsen kan variere efter forsøgets art.

Til § 6.

Bestemmelsen er ny. Hensynet til, at forsøgsvirksomheden foregik i hensigtsmæssige lokaler blev tidligere i et vist omfang varetaget derved, at forsøgene kun måtte foretages i de lokaliteter, som af de pågældende institutter var bestemt dertil. Bestemmelsen har endvidere sammenhæng med, at dyreforsøgsudvalget ifølge forslaget kan påtale lokaleforholdene og give pålæg herom.

Til § 7.

Stk. 1 svarer til den gældende lovs § 5. Antallet af anvendte forsøgsdyr har været stadig faldende i de senere år. Medens der i 1969 således anvendtes 371.017 dyr var tallet i 1975, efter en stadig nedgang i de mellemliggende år, faldet til 231.648.

Stk. 2, der er en ny bestemmelse, svarer til § 5, stk. 2, i de private lovforslag, der er omtalt i de almindelige bemærkninger. Bestemmelsen skal sikre, at det overvejes, hvorvidt andre metoder end dyreforsøg vil være mere eller lige så velegnede.

Til § 8.

I bestemmelsen gives der justitsministeren myndighed til at fastsætte regler om fremskaffelse af dyr til forsøg. I medfør af bestemmelsen kan der således fastsættes nærmere regler om, på hvilke måder brugere af forsøgsdyr lovligt kan fremskaffe dyr til forsøg. Det bemærkes herved, at det allerede følger af anden lovgivning, at dyr, der tilhører andre, ikke må anvendes til forsøg uden ejerens samtykke. En mærkning af dyret, som f. eks. øremærkning af katte, vil normalt være et indicium for, at dyret ikke lovligt har kunnet indfanges til dyreforsøg. Da spørgsmålet, om der består et ejerforhold til dyret, imidlertid undertiden kan være vanskeligt at afgøre, er der givet justitsministeren adgang til at fastsætte nærmere regler om fremskaffelsen af dyr til forsøg.